

Miután sokszor és sokféleképpen az Isten szólt régen az ősapákhoz az *isteni* szóvivőkben, ezekben az utolsó napokban szólt hozzánk a Fiúban: akit mindenek örökösévé rendelt; aki által a világkorszakokat is megalkotta; aki – *mint* a dicsőség kisugárzásaként és az Ő lényegi valóságának¹ bevéselt lenyomataként² *jelenváló*³, és a mindenséget az ő *csodás* erejének kijelentett *beszédével* hordozó – *miután* önmaga által *megettörténtté* tette a mi bűneinkből *való* megtisztulást, leült a Felség jobbára a magasságban; és *ezzel* annyival hatalmasabbá vált az angyaloknál, amennyivel náluk különb nevet örökölt.

Mert kihez szólt valaha az angyalok *közül így*: „Én fiam vagy te, én ma nemzetelek téged”? És ismét: „Én leszek számára Édesapa és ő lesz számomra Fiú”? Amikor pedig ismét bevezeti az Elsőszülöttet a földkerekségre, leszögezve mondja: „És hódoljanak leborulva neki az Isten angyalai mind!” És bár az angyalokról ezt mondja *leszögezve*: „Az ő angyalait szelekké⁴ tevő, és az ő szolgálit tűznek lángjává”, a Fiúról viszont ezt: „A te trónod, ó Isten, örökkön örökké *való*, egyenesség pálcája a te királyságod pálcája. *Feltétlenül* szeretted az igazságosságot és gyűlölted a törvényteleniséget: emiatt kent fel téged az Isten, a te Istened ujjongás olajával a te társaid helyett.” És: „Te a kezdetben, Uram, a földet alapítottad, és a te kezeid munkái a mennyek. Azok elvesznek, de te megmaradsz; és mindezek mint ruha avulnak el, és mintegy takarót fogod összetekerni őket, és el fognak változni. Te pedig ugyanaz vagy, és a te éveid nem fognak elfogni.”

De az angyalok *közül* kinek mondta valaha: „Ülj az én jobbam felől, amíg a te ellenségeidet a te lábaid zsámolyául helyezem”? Nemde szolgáló szellemek-e mind, segédkezésre kiküldve a megmentettséget örökölni készülők miatt?

1 *Lényegi valóság*: a görög *ὑπόστασις* (e. „hüposztázisz”) szószerint ‘aláállást’ jelent, vagyis ‘alátámasztó szerkezetet, alapot’, átvitt értelemben ‘belső lényeg, önbizalom’, amire épülnek más dolgok. Összetételében ugyanez a latin ‘szubsztancia’ szavunk is. Szójátékként az *ἀνάστασις* (e. „anasztázisz”) párja, ami ‘felállást, felkelést’ jelent, átvitt értelemben ‘életre kelést, feltámadást’: a mondat a feltámadt Fiúval zárul. Figyeljük meg a Fiú grandiózus leírását ebben a hosszú nyitó mondatban.

2 *Bevéselt lenyomat*: a görög *χαρακτήρ* (e. „kharaktér”) szóból ered a betűtípusoknál használt ‘karakter’ szavunk, átvitt értelemben pedig a ‘jellem, jellemvonás’. Érdekesség, hogy míg a görög *χάραγμα* (e. „kharagma”) a Lelepleződésben a vadállat bevésése a megjelölteken, addig a Fiú az Isten lényegi valóságának a bevéselt lenyomata, azaz szemmel látható jelleme.

3 *Jelenváló*: a görög *ὢν* (e. „ón”) a Lelepleződésben „a *jelenváló* és az elmúlt és az eljövendő” hármából az első.

4 *Szelekké*: a görög *πνεῦμα* (e. „pneuma”) egyszerre jelent ‘szelet’ is és ‘szellemet’. Ebből ered a sűrített levegővel foglalkozó tudomány neve, a ‘pneumatika’. Az angyali lények olyanok, mint a szél. Jól illusztrálja ezt egy erre épülő szójáték, amit Jézus használ a Nikodémossal való párbeszédében: „A szél fúj ahová akar és annak hangját hallod, de nem tudod honnan jön és hova megy: így van mindenki, aki a Szellemtől született.” Itt mind a szél, mind a Szellem szó a pneuma, de még a fúj is annak igei alakja, a *πνεῖ* (e. „pnei”).

Emiatt szükséges nekünk sokkal inkább odafigyelnünk a hallottakra, nehogy elsodródjunk. Mert ha az angyalok által szolt Kinyilatkoztatás meg lett szilárdítva, és minden áthágás és szófogadatlanúság megkapta jogos fizetségét: hogyan fogunk elmenekülni, *miután* nem törődtünk⁵ *egy ilyen* óriási megmentéssel? Ami – *miután* kezdetét vette *arra nézve, hogy* szólva legyen az Úr által – azokon keresztül, *akik* meghallották, számunkra meg lett erősítve, *ahogy közben* igazolta az Isten jelekkel is és csodákkal és sokféle *csodás* erővel és a Szent Szellemnek az ő akarata szerinti elosztásaival.

Mert nem angyaloknak rendelte alá a készülő földkerekséget, amiről szólunk. *Tüntetőleg* tanúskodott pedig valaki valahol, *ahogy leszögezve* mondta: „Micsoda az ember, hogy megemlékezel órára, vagy az ember fia, hogy meglátogatod őt? Kisebbé tetted őt valami rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztelettel koszorúztad meg őt, és tetted őt a te kezeid munkái fölé: mindent alárendeltél az ő lábai alá.” Mert a mindent neki *való* alárendelésben semmit sem hagyott neki alárendeletlenül. Most viszont még nem látjuk a mindenséget neki alárendelve. Viszont őt, a valami rövid időre az angyaloknál kisebbé tettét látjuk, Jézust, a halálnak elszenvédeése miatt dicsőséggel és tisztelettel megkoszorúzottat: hogy ily módon Isten kegyelmével mindenki helyett halált kóstolhasson. Mert illendő volt ahhoz, aki miatt és aki által *van* a mindenség: hogy *a* sok fiút *egyszer s mindenkorra* dicsőségbe vivőt, az ő megmentésük szerzőjét szenvedések által tegye *végcélba érkezett* tökéletessé.

Mert az *elkülönítéssel* megszentelő is és a megszentelés alatt levők egytől *vannak* mind, amely ok miatt nem szégyelli testvéreknek hívni őket, *amikor leszögezve* mondja: „El fogom híresztelni a te nevedet az én testvéreimnek, kihívtak között fogok dicshimnuszokat énekelni rólad.” És ismét: „Én őbenne bizakodó leszek.” És ismét: „Figyelj, én és a gyermekek, akiket nekem adott az Isten!”

Mivel tehát a gyermekek részesedtek hústestben és vérben, ő is majdnem ugyanúgy részt vett ugyanazokban, hogy a halál által megszüntethesse a halál *uralkodói* hatalmával rendelkezőt, vagyis a Szétdobálót, és *hogy* felszabadíthassa azokat, akik *a* halálnak félelmével az ő egész életükön át *a* rabszolgaság büntető-eljárása alatt voltak. Mert nyilván nem angyalokat ragad ki, hanem Ábrahám magvát ragadja ki. Ennél fogva tartozott *azzal, hogy* minden tekintetben a testvérekhez hasonlóvá váljon, hogy irgalmassá lehessen és *hitelesen* hűségese főpappá az Isten előtti dolgokban a nép bűneinek a kiengesztelésére. Mert amiben szenvedett, *ahogy ő is* próbáztatva volt: képes a próbáztatásban levőknek segíteni.

⁵ *Miután nem törődtünk*: az itteni görög *ἀμελήσαντες* (e.: „amelészantesz”) szó ugyanilyen alakban még Jézusnak abban az Isten Királyságáról szóló példázatában szerepel, ahol a király „többnapos menyegzőt szervezett az ő fiának”, és a meghívottak „*miután* nem törődtek vele, elmentek” a dolgukra és a többiek bántalmazták és megölték a hírvivőket. A király „megharagudott, és *miután* elküldte hadait, elpusztította azokat a gyilkosokat és városukat felégette.” Érdemes megfigyelni mindkét esetben a párhuzamot a nemtörődömség és a pusztulás között.

Ebből kifolyólag szent testvéreim, mennyei meghívás részesei, vegyétek figyelembe a mi *egyértően és nyíltan megvalló* elismerésünk kiküldöttjét és főpapját, a Messiás Jézust, *aki folyamatosan hitelesen* hűséges volt az őt *mindezekké egyszer s mindenkorra* megtevő számára, ahogy Mózes is az ő egész házában. Mert nagyobb dicsőségre lett méltónak találva Mózesnél, amilyen mértékben csak több dicsőséggel rendelkezik a háznál az, *aki azt felépítve és berendezve* elkészítette. Mert minden ház valaki által készül, az pedig, *aki a mindenséget* elkészítette: Isten. És bár Mózes mint *vendéglátó* szolgálta hűséges az ő egész házában az elbeszélendőknek tanúbizonyságára, a Messiás viszont mint Fiú az ő háza felett; kinek háza mi vagyunk, ha ugyan a bátorságot és az *elváro* reménység dicsékvését mindvégig erősen megtartjuk.

Ennek alapján, ahogyan *leszögezve* mondja a Szent Szellem: „Ma, ha esetleg az ő hangját meghallanátok, nem keményíthetitek meg a ti szíveiteket, mint a *felbőszült* megkeseredésben, a próbáztatás napján, a pusztában; ahol próbáztattak engem a ti ősapáitok, alaposan vizsgálgattak engem, és látták az én tetteimet negyven évig. Ennek alapján megundorodtam attól a nemzedéktől, és *így* szóltam: »Folyton tévelyegnek az ő szívük számára, és nem ismerték meg az én útjaimat«, amint megesküdtem az én *büntető* haragomban: »Nem fognak bemenni az én nyugalomba!«”

Meglássátok, testvérek, nehogy legyen majd köztetek akárkiben *a* hitetlenségnek *fáradalmakkal és bosszúsággal teli* gonosz szíve az élő Istentől való eltávozásban, hanem bátorítva intsétek egymást minden egyes napon, ameddig azt „mának” hívják, hogy ne keményedhessen meg akár *csak egyvalaki is* közületek a bűn csalárdsága számára. Mert részesei lettünk a Messiásnak, ha ugyan a lényegi valóság kezdetét mindvégig erősen megtartjuk a *leszögezett* mondásban: „Ma, ha esetleg az ő hangját meghallanátok, nem keményíthetitek meg a ti szíveiteket, mint a *felbőszült* megkeseredésben.” Mert némelyek, *miután* meghallották, *felbőszülve* megkeseredtek, de nem mindenki, akik kijöttek Egyiptomból Mózes által. Kiktől undorodott pedig negyven évig? Nemde azoktól, *akik* bünt követtek el, akiknek a holtteste elhullottak a pusztában? Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem fognak bemenni az ő nyugalmaiba, ha nem azoknak, *akik* makacsul hitetlenkedtek? Látjuk is, hogy képtelenek voltak bemenni *a* hitetlenség miatt.

Félhetünk tehát, nehogy az ő nyugalmaiba való bemenetel ígérete elhagyásakor akárki közületek *hátrányt szenvedve* szűkölködőnek látszódjék. Mert *mi is olyanok* vagyunk, *akiknek a Jó hírt már* hirdették, ahogyan azok is, de nem használt a hallomás *általi* Kinyilatkoztatás azoknak, *mivel* nem kapcsolódott össze a hittel a hallgatókkal.

Mert *mi* bemegyünk a nyugalomba, akik hittünk, épp úgy, ahogyan *már* megmondta: „Amint megesküdtem az én *büntető* haragomban: »Nem fognak bemenni az én nyugalomba!«”, mégpedig a cselekedeteknek *a* világrendszer alapjainak lefektetése óta *való* megtörténteikor. Mert így mondta meg valahol a hetedikről: „És megnyugodott az Isten a hetedik napon az ő cselekedeteitől mind.” És ebben pedig ismét: „Nem fognak bemenni az én nyugalomba!”

Mivel tehát megmarad, *hogy* bizonyos *emberek* bemennek abba, és azok, *akiknek* korábban *a* Jó hírt hirdették, nem mentek be makacs hitetlenség miatt, ismét meghatároz *egy* bizonyos napot: „Ma”, Dávid *leszögezt* mondásában, oly hosszú időszak után, éppen ahogy meg lett mondva: „Ma, ha esetleg az ő hangját meghallanátok, nem keményíthetitek meg a ti szíveiteket.” Mert ha őket Jézus helyezte volna nyugalomba, nem beszélt volna egy másik napról ezután.

Következésképp megmarad *egy* szombati *megnyugvás* az Isten népének. Mert aki bement az ő nyugalomába, ő is megnyugodott az ő cselekedeteitől, amint a sajátjaitól az Isten. Igyekezünk tehát bemenni abba a nyugalomba, nehogy valaki a makacs hitetlenségnek ugyanabban a példájában elessen.

Mert élő a Kinyilatkoztatása az Istennek; és *hatékonyan* működőképes; és élesebb minden kétélű tőr felett; és mind léleknek és szellemnek, mind ízeknek és velőknek eloszlásáig átszűrő; és *a* szív fontolgtásainak és gondolatainak kritikus, és nincs *homályban* eltűnt teremtés őelőtte, hanem minden mezítelen és *levágáshoz* kicsavart torkú az ő szemei számára, aki felé *van* számunkra az elszámolás.

Mint *akik* tehát nagy főpappal rendelkezünk, aki átment a mennyeken, Jézus, az Isten Fia: megragadhatjuk a *nyílt megadással járó békeegyezséget*. Mert nem egy, a mi gyengeségeinkkel együttszenvadni képtelen főpappal rendelkezünk, hanem *egy* mindenféle *dolog* szerint megpróbáztatottal *hozzánk való* hasonlatosság szerint, bűn nélkül. Odamehetünk tehát bátorsággal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat kaphassunk és kegyelmet találhassunk alkalmas időben *érkező* segítséghez.

Mert minden emberek közül vett főpap emberekért van megtéve az Isten felé *végzendő* dolgokban, hogy *felajánlva* odavihessen mind ajándékokat, mind áldozatokat *a* bűnök helyett, aki képes mérsékelt indulattal lenni *a* tudatlanok és tévelygők számára, mivel maga is körül van véve gyengeséggel. És ez miatt adós *azzal*, *hogy* ahogyan a népért, úgy önmagáért is *felajánlást* vigyen a bűnök helyett. És senki sem önmagának veszi a tiszteletet, hanem *csak* az Isten általi elhívásban levő, éppen úgy, mint Áron.

Így a Messiás sem önmagát dicsőítette meg, *hogy* főpappá váljon, hanem aki beszélt hozzá: „Én Fiam vagy te, én ma nemzetelek téged.” Ahogyan más helyen is *leszögezve* mondja: „Te pap *vagy* örökre, a Melkhi-Cedek rendje szerint.” Aki, az ő hústestének napjaiban, *miután* mind könnyörgéseket, mind esedezéseket vitt *felajánlva* erős kiáltásokkal és könnyekkel az őt a haláltól megmenteni képeshez, és *miután* meghallgatásra talált az istenfélelemből: jóllehet Fiú, *gyakorlatiasan* megtanulta azokból, *amiket* szenvedett, a szófogadást. És *miután végcélba érkezett* tökéletességre jutott, az összes neki szófogadó számára örök megmenekülés okozójává vált; és Istentől „A Melkhi-Cedek rendje szerinti főpap” kinevezést kapta *ünnepélyesen*: akiről sok számunkra a Kinyilatkoztatás és a nehezen magyarázható *leszögezett* mondás, mivel lusták lettetek a hallásra.

Mert *nektek, akik* az időszak miatt adósok is vagytok *azzal, hogy* tanítók legyetek, ismét a titeket *arra való* tanításra van szükségetek, *hogy* mik az Isten nyilatkozatai kezdetének az elemei, és *olyanokká* váltatok, *mint* *akiknek* tejre van szükségük és nem szilárd élelemre. Mert az összes tejből részesedő tapasztalatlan az igazságosság Kinyilatkoztatásában, mert kiskorú. A *végcélba érkezett* tökéleteseké viszont a szilárd élelem, azoké, *akik* a használat miatt megedzett érzékelő képességekkel rendelkeznek mind a helyes, mind a rossz megkülönböztetéséhez.

Ennek alapján, *miután* elhagytuk a Messiás kezdetének a Kinyilatkoztatását, a *végcélba érkezett* tökéletességre mozdulhatunk, nem *azzal, hogy* ismét *állandóan* lefektetjük alapzatát a halott cselekedetekből *való* bűnbánatnak és az Istenre *támaszkodó* hitnek, a tanítás *szerinti megtisztulási* bemelegítéseknek⁶, meg a kezek rátevéseinek, meg a halottak feltámadásának, és az örökérvényű ítélethozatalnak. És ezt meg fogjuk tenni, ha ugyan megengedi az Isten.

Mert képtelenség, *hogy* akik egyszer meg lettek világítva, meg a mennyei ajándékot megízlelték, és Szent Szellem részeseivé váltak, és Isten helyes *iránymutató* Kijelentését meg a készülő korszak *csodás* erőit megízlelték, és félreestek: ismét megújuljanak bűnbánatra, *akik* az Isten Fiát maguknak *folymatosan* újra-

⁶ Tanítás szerinti megtisztulási bemelegítéseknek: A görög βαπτισμῶν διδαχῆς (e.: „baptizmón didakhész”) szó szerinti jelentése: „a tanítás rituális megtisztulási bemártásainak”. A „baptizmosz” nem egyezik meg teljesen az újszövetségi „baptizmával” (gör.: βάπτισμα), az előbbi tágabb értelmű, mindenféle rituális mosást és fürdőt is jelent. Héber főnévi megfelelője a תְּבִילָה (e.: „tevila”), az igei pedig a תָּבַל (e.: „taval”), amibe beletartozik az újszövetségi „baptizma” („bemelegítés”) koncepciója is. A mózesi törvényben a zsidók számára különféle teljes vízalámerítéses megtisztulási rituálék voltak, akár tárgyaké, akár embereké, például halottal vagy tisztátalannal, leprással való érintkezés után. A zsidók betérő nem-zsidókat is merítettek vízbe, mielőtt befogadták őket. Bemerítő János a „baptizmosz” ezen módját alkalmazta a bűnbánatba való bemelegítés során, hogy maga az ember a tisztátalan Isten előtt, és teremni kell a bűnbánat gyümölcseit. Ez már a „baptizma”. A jézusi, újszövetségi bemelegítés ezt még tovább viszi azzal, hogy a bűnös ember megtisztulása a Messiás halálába történő merítkezés által történik, vízből és Szellemből. Ez már nem csupán a test külső szennyeinek rituális lemosása, hanem a megújított, jó lelkiismeret kérése Istentől Jézus feltámadása által (lásd Péter 1. levelében).

feszítik és nyilvánosan megszegényítik. Mert *az olyan* föld, amely *az* arra gyakran jövő esőt beitta és hasznos növényt terem azok számára, akik miatt meg is művelik, áldásban részesedik az Istentől. A töviseket és bogáncsokat előhozó pedig alkalmatlan és átokhoz közeli, amelynek a vége megégetésbe *torkollik*.

Felőletek pedig jobb és megmentéssel rendelkező *dolgokról* vagyunk meggyőződve, szeretteink, ha így is beszélünk. Mert nem igazságtalan az Isten, *hogy* elfelejtse a ti cselekedeteiteket és az *önzetlen* szeretet fáradozásait, amit kimutatatok az ő neve iránt, *miután* segédkeztetek a szentek számára és *most is* segédkeztetek.

Kívánjuk pedig, *hogy* mindannyiótok ugyanazt *az* igyekezetet mutassa az *elváró* reménységnek a teljes bizonyossága irányában mindvégig, hogy ne lustákká váljatok, hanem utánzóivá a hit és hosszútűrés által az ígéreteket öröklőknek. Mert *miután* Ábrahámnak ígéretet tett az Isten, mivel *nem* rendelkezett senki nagyobb, akire esküdhett: önmagára esküdött, *miközben leszögezve ezt* mondta: „Bizony *folyamatosan jót* szóló áldóként meg foglak áldani téged, és *folyamatosan sokasítóként* meg foglak sokasítani téged” (és ily módon, *miután* hosszan tűrt, rábukkant az ígéretre). Mert *az* emberek valóban a nagyobbra esküsznek, és számukra minden ellentmondásnak vége megerősítésül az eskü; amiben, *mivel* bővebben szándékozik az Isten megmutatni az ígéret örökösei számára a változtathatatlanágát az ő szándékának: esküvel járt közben; hogy két változtathatatlan tény által, amikben képtelenség hazudnia Istennek, erős bátorításunk legyen *nekünk*, akik elmenekültünk, *hogy* megragadjuk az *elénk kínált* nyíltan fekvő *elváró* reménységet; amivel mint a lelkünknek horgonyával rendelkezünk, *ami* biztos is meg erős, és bemegy a függönyön belüli *helyiségbe*; ahová helyettünk ment be Jézus, *miután* a Melkhi-Cedek rendje szerinti főpappá vált örökre.

Mert ez a Melkhi-Cedek (Sálem Királya, a legmagasabb Isten papja, aki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámmal találkozott és *jót mondva* megáldotta őt, akinek tizedet is osztott Ábrahám mindenből) először is megmagyarázva megigazulás királya, azután pedig Sálem királya is, ami békesség királya. Apátlan, anyátlan, nemzetségekönv nélküli, sem napjainak kezdetével, sem életének végével *nem* rendelkezik, de *miután már* hasonlónak lett téve az Isten Fiához, pap marad *megszakíthatatlan* állandó érvénnyel.

Nézzétek pedig, milyen nagy ez, akinek tizedet is adott a zsákmány legjavából Ábrahám, az ősapa. És bár a Lévi fiai közül a papságot kapók parancsolattal rendelkeznek, *hogy* a Törvény szerint tizedet szedjenek el a néptől, vagyis az ő testvéreiktől (jóllehet Ábrahám ágyékából jöttek ki), az pedig, *aki* nem származtatja nemzetségét közülük, tizedet vett Ábrahámtól, és az ígérekkel rendelkezőt megáldotta. Pedig minden ellentmondáson kívül az alávalóbb áldatik meg a jobb

által. És itt bár tizedeket halandó emberek kapnak, ott pedig *az, akiről* tanúbizonyságot tettek, hogy él. És úgymond Ábrahámom keresztül Lévitől, a tizedeket kapótól is tized lett szedve, mert még az apa ágyékában volt, amikor találkozott vele Melkhi-Cedek.

Ha tehát a *végcélba jutott* tökéletesség a lévítai papságon keresztül lenne (mert a nép ez alatt kapott törvényt), mi szükség *van még arra, hogy* a Melkhi-Cedek rendje szerint keljen fel egy másféle pap, és ne az Áron rendje szerint legyen megnevezve? Mert a papság megváltoztatásakor szükségszerűen egy törvényváltás is színre lép. Mert akire *leszögezve* ki vannak mondva ezek, más törzsnek részese, amelyből senki *sem* figyel az oltárnál. Mert teljesen nyilvánvaló, hogy Júdából kelt fel a mi Urunk, amely törzsre *nézve a* papságról Mózes semmit *nem* beszélt. És még inkább nyilvánvaló, ha a Melkhi-Cedek hasonlósága szerint kel fel egy másféle pap, aki nem hústesti parancsolat törvénye szerint lépett színre, hanem *a* szétszedhetetlen *magasabbrendű értelmes* élet csodás ereje szerint. Mert *így* tanúskodik, hogy: „Te pap *vagy* örökre, a Melkhi-Cedek rendje szerint.” Mert bár az előtte járó parancsolat elvettetése megtörténik annak gyengesége és haszontalansága miatt (mert semmit sem tett *végcélba érkezett* tökéletessé a törvény), ugyanakkor egy jobb *elvárá* reménység bevezetése⁷ *is megtörténik*, ami által közelítünk az Istenhez.

És amilyen mértékben csak nem esküvés nélküli – mert ők bár esküvés nélkül vannak, *mint* papokként *egykor* színre lépők, az viszont esküvéssel, a neki *leszögezve ezt* mondó által: „Megesküdött az Úr, és nem fog sajnálkozni: Te pap *vagy* örökké, a Melkhi-Cedek rendje szerint” –, annyival jobb szövetség kezese-ként lépett színre Jézus. És ők bár többen léptek színre papokként amiatt, *hogy* halál *által* el vannak tiltva a *szolgálat* mellett *való* maradástól; az viszont amiatt, *hogy* megmarad örökké: a megváltoztathatatlan papsággal rendelkezik! Amiből kifolyólag teljességgel meg is képes menteni az Istenhez őáltala járulókat, *mint aki* mindig él, *hogy* közbenjárjon helyettük.

Mert ilyen főpap illet hozzánk: szent, ártatlan, szennyezetlen, bűnösöktől elkülönített, és *aki* a mennyeknél magasabbá vált, akinek nincs napról-napra szüksége, mint a főpapoknak *arra, hogy* először *a* saját bűnei helyett vigyen fel áldozatokat, azután a népéi *helyett*, mert ezt megtette egyszer s mindenkorra, *amikor* önmagát vitte fel *áldozatul*. Mert a törvény embereket rendel gyengeséggel rendelkező főpapokká, az esküvés Kinyilatkoztatása viszont, *ami* a törvény utáni, egy örökre *végcélba ért* tökéletessé tett Fiút.

⁷ *Bevezetése*: a görög *ἐπεισαγωγή* (e.: „epeiszagóge”) egy második feleség bevezetését jelenti, miután a régit elvetették (pl.: Vasti királyné helyett Eszter), vagy új szereplőket egy színdarabban, vagy valami újat és jobbat.

Összegzésként pedig az elmondottakra *nézve*: Olyan főpappal rendelkezünk, aki leült a mennyekben a Felségnek a trónjának a jobbára, *aki* a szent *dolgoknak* szolgálja és a valódi sáturnak, amit az Úr rögzített és nem ember.

Mert minden főpap mind ajándékok, mind áldozatok *felajánlással való* vitelére van megtéve; aminél fogva szükséges, *hog*y rendelkezzen is valamivel, amit *felajánlva* vihet. Mert ha valóban *a földön* lenne, nem lehetne pap, *amikor* vannak az ajándékokat a törvény szerint *felajánlva* vivő papok, akik a mennyeiek példájának és árnyékának szolgálnak, pontosan ahogy isteni üzenetet kapott Mózes, hogy az elkészítendő sátrat befejezze, mert *ezt* mondja: „Meglásd, mindent azon mintakép szerint kellene tenned, ami meg lett mutatva neked a hegyen.” Most pedig egy *annyival* különb szolgálatot talált, amennyivel jobb szövetség közvetítője is, ami jobb ígéreték alapján lett törvénybe iktatva. Mert ha az az első *szövetség* kifogástalan lett volna, akkor másodiknak helyét nem keresték volna.

Mert *miközben* hibáztatja őket, *leszögezve ezt* mondja: „Figyelj! Napok jönnek, mondja az Úr, és elvégzek az Izrael házára és a Júda házára egy *addig ismeretlen* újfajta szövetséget: nem ama szövetség szerint, amit tettem az ő ősapáikkal az én őket *való* kézen fogásom napján, *hog*y kivezesse őket Egyiptom földjéről: merthogy ők nem maradtak meg az én szövetségemben, és én sem törődtem velük, mondja az Úr. Merthogy *ez az* a szövetség, ami szövetségre lépek majd az Izrael házával ama napok után, mondja *leszögezve* az Úr, *miközben* adom az én törvényeimet az ő gondolkozásukba, és az ő szívükre fogom felírni azokat, és leszek számukra Istenné, és ők lesznek számomra néppé. És semmiképp sem taníthatja ki-ki az ő legközelebbi *embertársát* és ki-ki az ő testvérét *azzal, hog*y *ezt* mondja: »Ismerd meg az Urat!«, merthogy mindenki ismerni fog engem *a közülük való* kicsinytől *a közülük való* nagyig. Merthogy ki leszek engesztelve az ő igazságtalanságaikkal, és az ő bűneikről és az ő törvénytelenégeikről semmiképpen sem emlékezhetem meg többé.” Abban, *hog*y egy *addig ismeretlen* újfajta mond, elavulttá tette *már* az elsőt, az elavuló és elöregedő pedig közel van az enyészethez.

Rendelkezett tehát az első sátor is ugyan *az isteni szolgálat igazságosságot helyretevő* rendtartásával meg a világrendszerbeli szentéllyel, mert egy sátor volt *felépítve és berendezve* elkészítve, az első, amiben *volt* mind a lámpatartó, mind az asztal és a kenyerek kihelyezése, ami szentélynek mondatik, a második függöny után viszont egy *olyan* sátor *volt*, ami szentek szentjének mondatik, ami rendelkezett egy arany tömjénező oltárral és a mindenfelől arannyal körülleplezett szövetség ládájával⁸, amiben *ott volt* egy, a mannával rendelkező aranyveder

8 *Ládája*: a görög κιβωτός (e.: „kibótosz”) ‘faládát’ jelent. A szó érdekessége, hogy mind az Ószövetség görög Szeptuaginta fordítása, mind az Újszövetség ezt a szót két héber szó fordítására használja: a szövetség (bizonyoságtétel) ládájára és Nóé bárkájára. A szövetség ládája héberül az ארון (e.: „arón”), ‘koporsó, szekrény, kincses-/pénzesláda’ jelentéssel, Nóé bárkája pedig a תבה (e.:

és az Áron kivirágzott pálcája és a szövetség táblái; fölötte pedig az engesztelőfelelet beárnyékoló dicsőségkerúbok, amikről nincs most *mit* mondani részletesen.

Miután pedig ezek már így lettek *felépítve és berendezve* elkészítve, az első sátorba ugyan mindenkor belépnek az *isteni* szolgálatot teljesítő papok, a másodikba viszont évente *csak* egyszer egyedül a főpap, nem vér nélkül, amit *felajánlva* odavisz önmaga és a nép tudatlanságból eredő bűnei helyettesítésére.

Ezt *mindeközben* nyilvánvalóvá teszi a Szent Szellem, *hogy* addig még nem jelent meg a szentélynek az útja, míg az első sátor *működésben lévő* állapottal rendelkezett; ami egy példázat a jelen *alkalmas* időre nézve, amikor mind *olyan* ajándékokat, mind *olyan* áldozatokat visznek oda *felajánlva*, melyek lelkiismeret szerint nem képesek *végcélba ért* tökéletessé tenni a szolgálat; egyedül *csak* az egyenessé tétel idejéig kötelező ételekre és italokra és különféle bemerítésekre és *igazságosságot helyretevő* hústesti rendtartásokra nézve.

A Messiás viszont, a készülő javaknak közeljött főpapja a nagyobb és *végcélba ért* tökéletesebb, nem kézzel készített, vagyis nem ebből a teremtésből *való* sátor által, sem pedig kecskebakok és borjak vére által, hanem a saját vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, *miután* örökkévaló megváltást talált. Mert ha a bikák és kecskebakok vére és *a* tehén hamva a közönségessé nyilvánítottakra *való* ráhintés során megszentel a hústestnek a tisztaságára: mennyivel inkább fogja a Messiásnak a vére (aki örökkévaló Szellem által vitte oda *áldozatul felajánlva* önmagát szeplőtlenül az Istennek) megtisztítani a ti lelkiismereteket a halott cselekedetektől a *magasabbrendű értelmes életet* élő Istennek *való* szolgálatra!

És ez miatt egy *addig ismeretlen* újfajta *végrendeleti* szövetségnek közvetítője *ő*, hogy ily módon az első *végrendeleti* szövetségben *elkövetett* áthágások váltságdíjáért *való* halál megtörténtekor az ígéretet megkaphassák az örökkévaló örökség meghívottai. Mert ahol *végrendeleti* szövetség van, szükséges, *hogy* a *végrendelező* szövetségtevő halála el legyen hordozva. Mert egy *végrendeleti* szövetség *a* halottakon *áll* szilárdan, mivel sehogy sem jogerős, amikor *még* él a *végrendelező* szövetségtevő.

Ebből kifolyólag az első sem vér nélkül volt szentesítve; mert *a* törvény szerinti összes parancsolat Mózes általi, az egész népnek *való* elbeszélésekor, *miután* vette a borjaknak és kecskének a vérét vízzel és skarlátvörös gyapjával és izsóppal együtt, mind magát a kis könyvtekereszt, mind az egész népet meghin-

„tebah”) ami ‘kosarat, edényt, ládát’ jelent. Míg a héber Ószövetségben még elkülönül ez a két fogalom, a görög Ó- és Újszövetségben már összekapcsolódik.

tette, *ahogy leszögezve* mondta: „Ez a vére annak a szövetségnek, *amit* parancsolatba adott nektek az Isten.” És a sátrat pedig és a szolgálat összes edényét a vérel hasonlóan meghintette. És majdnem minden vérben tisztul meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nem történik meg *a* megbocsátás.

Szükséges tehát, *hogy* egyrészt a mennyekben *lévő* dolgok példái ezekkel tisztuljanak meg, maguk a mennyekiek viszont ezeknél jobb áldozatokkal. Mert nem kézzel készített szentélybe, a valódi *lenyomatszerű* ellenképébe ment be a Messiás, hanem magába a mennybe, hogy most megjelenjen az Isten színe előtt helyettünk; sem hogy sokszor vigye oda magát *áldozatul felajánlva*, ahogyan a főpap megy be a szentélybe évente másnak vérében, mert *akkor* sokszor kellett volna neki szenvednie *a* vilárendszer alapjainak lefektetése óta. Most pedig egyszer, a világkorszakok *céljának* bevégzésekor, a bűn elvettetésére, az ő áldozata által jelent meg.

És amilyen mértékben csak lefektetett *dolog* az emberek számára *az* egyszeri meghalás, ezután pedig *az örökre elválasztó* ítélet: úgyannyira a Messiás, *miután* egyszer lett *áldozatul* odavíve sokak bűneinek a felvitelére, másodjára bűn nélkül lesz látható az őt megmenekülésre várók számára.

Mert *miközben* a készülő jóknak árnyékával rendelkezik a törvény, nem magával a dolgoknak a képével: az évente ugyanazon áldozatokkal, amiket *felajánlva* visznek oda állandóan *megszakítás nélkül*, sohasem képes az odajárulókat *végcélba érkezett* tökéletesekké tenni. Mert akkor nem szűnt volna meg *az áldozatok* odavitele amiatt, *hogy* semmilyen büntudattal *sem* rendelkeznek többé az egyszer *már* megtisztított szolgálok? Ámde azokban *az áldozatokban a* bűnökre való emlékezés van évente. Mert képtelenség, *hogy* bikák és kecskebakok vére elvegye *a* bűnököt.

Ennek alapján, *miközben* bejön a vilárendszerbe, *leszögezve ezt* mondja: „Áldozatot és felajánlást nem akartál, testet viszont készítettél nekem. Egészen eléggő áldozatokat és bűnnel kapcsolatosakat nem kedveltél. Akkor *így* szóltam: »Figyelj, megérkeztem, a kis könyvtekercs fejezetében meg van írva velem kapcsolatban, *hogy* tegyem, óh Isten, a te akaratodat.«”

Miközben fentebb *leszögezve* mondja, hogy „áldozatot és felajánlást” és „egészen eléggő áldozatokat és bűnnel kapcsolatosakat” „nem akartál” és „nem kedveltél”, amit csak a törvény szerint visznek oda, akkor megmondta: „Figyelj, megérkeztem”, „*hogy* tegyem, óh Isten, a te akaratodat.” Kivégzi az elsőt, hogy a másodikat felállíthassa! Amely akaratban vagyunk *mi* a Messiás Jézus testének felajánlása általi egyszer s mindenkorra megszenteltek.

És bár minden pap előáll naponként, miközben szolgál és sokszor viszi oda *felajánlva* ugyanazokat az áldozatokat, amik sohasem képesek bűnöket *teljesen* elvenni, ő viszont, *miután* egyetlen áldozatot vitt oda *felajánlva* a bűnök helyett, *megszakíthatatlan* állandó érvénnyel ült le az Isten jobbára, *mint aki* a továbbiakban vár, amíg az ő ellenségei az ő lábainak zsámolyává lehetnek téve. Mert egyetlen felajánlással *végcélba érkezett* tökéletesekké tette *megszakíthatatlan* állandó érvénnyel az *elkülönítve* megszentelődőket.

Tanúskodik pedig nekünk a Szent Szellem is, mert *ez után* az előremondás után, *hogy*: „Merthogy *ez az* a szövetség, ami szövetségre lépek majd velük, ama napok után, mondja *leszögezve* az Úr, *miközben* adom az én törvényeimet az ő szíveikre, és az ő gondolataikon fogom felírni azokat”, *ezt is mondja*: „az ő bűneikről és az ő törvénytelenégeikről semmiképp sem emlékezhetem meg többé”. Ahol pedig ezek megbocsátása *van, ott nincs* többé bűnnel kapcsolatos áldozat.

Miközben tehát rendelkeztek, testvérek, bátorsággal a szentélybe *való* bemenetelre Jézusnak a vérében, ami *bemenetelt* szentesített nekünk *mostanában készített* új és élő útként a függönyön, vagyis az ő hústestén keresztül, és *miközben rendelkeztek* nagy pappal az Isten házára *nézve*, odamehetünk hozzá igazi szívvel a hitnek teljes bizonyosságában, *mint akik* ráhíntéssel *már* meg lettünk tisztítva a szíveinket *tekintve a bajlódásokkal és zaklatottságokkal teli* gonosz lelkiismerettől és *már* meg lettünk mosva a testünket *tekintve* tiszta vízzel. Megtarthatjuk a megingathatatlan, *nyílt megadással járó békeegyezségét az elváró* reménységnek, mert hitelesen hűséges az, *aki* ígéretet tett. És vegyük tekintetbe egymást *az önzetlen* szeretetre és helyes cselekedetekre *való* felindulás érdekében, *miközben* nem hagyjuk ott az önmagunk egybegyülekezését, ahogyan *ez* szokás némelyek számára, hanem bátorítva intünk is, annyival inkább, amennyire csak látjátok az elközeli napot.

Mert *a* mi szándékos bűnelkövetésünkkor az igazság teljes ismeretének átvétele után többé bűnnel kapcsolatosan *nem* hagyatik hátra áldozat, hanem valamilyen félelmetes várása *az örökre elválasztó* ítéletnek és készülődő tűznek, *hogy* féltékenyen megeméssze az ellenszegülőket.

Miután valaki elvetette Mózes törvényét, könyörtelenül két vagy három tanú *vallomására* meghal. Mit gondoltok, mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltónak ítélve az, *aki* az Isten Fiát eltaposta, és a szövetség vérét, amelyben meg lett szentelve, közönségesnek tartotta, és a kegyelem Szellemét megsértette? Mert ismerjük azt, *aki így* szólt: „Számomra *van fenntartva a bosszúálló* igazságszolgáltatás, én majd megfizetek, *leszögezve* mondja az Úr”, és ismét: „Az Úr fog ítélni az ő népe *felett*.” Félelmetes dolog az Élő Isten kezébe esni.

Emlékezzetek pedig vissza a régi napokra, amelyekben, *miután* meg lettetek világosítva sok szenvedésteljes küzdelmet szenvedtetek el *hátrányba kerülve*; egyrészt *mint akik* korholásokkal és nyomorúságokkal *folyamatosan* nyilvánosság elé vagytok állítva, másrészt *mint akik* részestársai lettetek azoknak, *akiket* így felforgattak. Mert mind az én fogságomban együttérettetek, mind a ti vagyontok kizsákmányolását örömmel fogadtátok, *mint akik* tudjátok, *hogy* rendelkeztek önmagatokban egy jobb vagyonnal a mennyekben, és maradandóval.

Ne hajítsátok el tehát a ti bátorságotokat, ami nagy fizetséggel rendelkezik. Mert a *hátrányos helyzetet elszenvedő* kitartásra van szükségetek, hogy *miután* az Isten akaratát megtettétek, megkaphassátok az ígéretet. Mert még egy igen-igen kicsit *kell várni*, és az „Eljövő majd megérkezik és nem fog késni.” „Az igazságos pedig hitből fog élni”, és „*abban az esetben*, ha visszahúzódna, nem leli jótetszését az én lelkem őbenne”. Mi pedig nem a visszahúzódáséi vagyunk a pusztulásra, hanem a hitéi a léleknek tulajdonlására.

A hit pedig *az elváróan* remélt dolgoknak lényegi valósága, a nem látottaknak rábizonyító átvizsgálása. Mert ebben lett tanúság téve a vénekről. Hittel fogjuk fel, *hogy* a világkorszakok Isten szavával lettek készítve, arra *nézve*, *hogy* nem a láthatóan megjelenőkből lettek a látható *dolgok*.

Hittel vitt oda Ábel többet érő áldozatot Káinnál az Istenhez, ami által lett tanúság téve igazságos voltáról az Isten tanúságtételekor az ő ajándékairól, és *miután* meghalt, ezen *áldozatán* keresztül még *mindig* beszél.

Hittel lett áthelyezve Énókh, *hogy* ne lásson halált, „és nem volt megtalálható, mert áthelyezte őt az Isten”, mert az ő áthelyezése előtt tanúság lett téve *felőle*, *hogy* tetszett az Istennek. Hit nélkül pedig képtelenség *az Istennek* tetszeni, mert hinnie kell az Isten elé járulónak, hogy *ő* létezik, és *hogy* az őt kereső számára fizetséget adóvá válik.

Hittel – *miután* isteni üzenetet kapott Nóé a még nem láthatókról, *majd* istenfélelemre indult – készített el *felépítve és felszerelve* egy bárkát az ő háznépe megmenekülésére, ami által elítélte a világrendszert, és a hit szerinti igazságosság örökösévé vált.

Hittel fogadott szót a meghívásban részesülő Ábrahám, *hogy* kimenjen *arra* a helyre, amit örökségül készült átvenni; és kiment, *miközben* nem volt tudomása róla, hová megy. Hittel lépett jövevényként az ígéret földjére, mint *valaki* máshoz tartozóéra, *majd* sátrakban telepedett le Izsákkal és Jákobbal, ugyanannak az ígéretnek a társörököseivel, mert *ezalatt* várta az alapokkal rendelkező várost, melynek építőmestere és tervező-alkotója az Isten.

Hittel vett át maga Sára is *csodás* erőt magzat fogadására, és életkora ellenére szült, mivel *hitelesen* hűségesnek tartotta azt, *aki* ígéretet tett. Ezért egy *ember*től is származtak, és ezek egy *már* elhalt *ember*éi. *Éppen úgy vannak*, ahogyan a mennyei csillagok sokaság *tekintetében*, és mint a tengerpart melletti homok, ami megszámálhatatlan.

Hit szerint haltak meg ezek mind, *akik* nem kapták meg az ígéreteket, de távolról látásból ismerték *azokat* és meggyőződtek *felőlük* és üdvözölték *azokat*, és *egyetértve nyíltan* megvallották, hogy idegenek és jövevények a földön. Mert az ilyeneket *leszögezve* mondók *azt* fejezik ki, hogy hazát keresnek. És ha emlékeztek volna arra, ahonnan kijöttek, *akkor* rendelkeztek volna lehetőséggel visszahajlani. Most viszont egy jobb, azaz mennyei után nyújtózkodnak, ezért nem szégyelli őket az Isten, *hogy* Istenüknek hívattassék. Mert készített nekik egy várost.

Hittel vitte *áldozatul felajánlva* Ábrahám Izsákot, *miközben* próbára lett téve, és az egyszülöttet vitte *áldozatul* az, *aki* az ígéreteket *egyszer már* kézhez vette, akinek meg lett mondva: „Izsákban hívatik számodra mag”, *miután azzal* számolt, hogy a halottak közül is képes az Isten *életre* kelteni; amiből kifolyólag is őt példázatul *visszanyerte*.

Hittel, *a készülődő dolgokra* nézve áldotta meg Izsák Jákobot és Ézsaut.

Hittel áldotta meg *a* haldokló Jákob mindegyik fiát Józsefnek, és az ő botja végére borulva hódolt *az Istennek*.

Hittel emlékezett meg *az élete* végére érő József az Izrael fiainak kivonulása felől, és az ő csontjai felől parancsolatot adott.

Hittel rejtegették Mózes, *miután* megszületett, három hónapig az ő szülei, mert szépnek látták a kisgyermeket, és nem ijedtek meg a király rendeletétől.

Hittel tagadta meg Mózes, *miután* naggyá lett, *hogy a* fáraó lánya fiának mondják, *miután* inkább választotta *azt*, *hogy* az Isten népével együtt elviselje a rossz bánásmódot, mint *azt*, *hogy* rendelkezzen a bűn ideiglenes haszonélvezetével. Nagyobb gazdagságnak tartotta az Egyiptomban *levő* kincseknél a Messiásnak a korholását, mert *minden mástól eltekintve* figyelt a fizetségre. Hittel hagyta ott Egyiptomot, *miután* nem ijedt meg a király indulatától, mert mint a Láthatatlan *Valakit* látó volt kitartó. Hittel tette meg a páskavacsorát és a vér meghintését, hogy a pusztító ne illethesse az ő elsőszülötteiket.

Hittel keltek át a Vörös-tengeren, mint szárazon át, amit *miután* megpróbáltak az Egyiptomiak, elnyeletek.

Hittel dőltek le a falai Jerikónak, *miután* körül voltak véve hét napig.

Hittel nem vezett el a parázna nő Ráháb a makacsul hitetlenkedőkkel, *miután* befogadta a kémeket békességgel.

És mit mondjak még? Mert az idő kevés lesz nekem, *ha* elbeszélék *mindent* Gedeonról, meg Báraókról és Sámsonról és Jeftéről, meg Dávidról és Sámuelről és az *isten* szóvivőkről, akik hit által győztek le királyságokat, munkáltak igazságságot, bukkantak rá ígéretekre, zárták be orozslánok száját, oltották ki tűznek erejét, menekültek *futva* törnek szájától, erősödtek fel *csodásan* gyengeségből, váltak erősekké harcban, táborait futamították meg másoknak.

Asszonyok megkapták feltámadásból az ő halottaikat, mások viszont halálra lettek verve, *miután* nem fogadták el a váltságot, hogy egy jobb feltámadásra találhassanak.

Másfélék viszont *vicces* gúnyolódások és ostorozások próbáját kapták, sőt, még köteleket és börtönt *is*. Megkövezték, szétfűrészelték, próbáztatták *őket*, törnek gyilkosságában haltak meg, járkáltak juhbőrökben, kecskének bőreiben, *mint* hátrányt szenvedők, nyomorgatottak, rossz bánásmódot elviselők, akikre nem volt méltó a világrendszer, pusztákban kóborlók és hegyekben és barlangokban és a földnek hasadékaiban.

És mindezek, *miután* tanúság lett téve *felőlük* a hit által, nem kapták meg az ígéretet, *miután* az Isten rólunk *valami* jobb dolgot látott előre, hogy *ők* ne nélkülünk legyenek *végcélba érkezett* tökéletesekké téve.

Ezért mi is, *mint* akik a tanúknak ilyen nagy minket körülfekvő felhőjével rendelkezünk, *miután* eltettünk minden terhet és a megkönyékező bűnt, *hátrányt elszenvedő* kitartás által futhatjuk meg az előttünk fekvő küzdelmet, *miközben minden mástól elfordulva* nézünk rá a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra: aki az előtte fekvő örömeért cserébe *hátrányba kerülve* kitartóan elszenvedte a keresztet, *miután* megvetette a szégyent, és az Isten trónjának jobb oldalán leült.

Mérjétek fel *minden oldalról* ugyanis őt, aki egy vele szemben *történő* ilyen nagy ellentmondást szenvedett el kitartóan *hátrányba kerülve*, hogy bele ne fáradjatok, *miközben* lelkeitekben ellankadtok.

Még nem a vérig állatok ellen, *ahogy* a bűn ellen tusakodtok, és megfelekedtetek a bátorító intésről, amely veletek, mint fiakkal beszélget *érvelve*: „Fiam, ne kicsinyeld le a nevelését az Úrnak, ne is lankadj el, *mialatt* rábizonyító feddésben részesülsz tőle. Mert akit *önzetlenül* szeret az Úr, *azt* megneveli; megostoroz

pedig minden fiút, akit befogad.” Ha a nevelést *hátrányba kerülve* elszenveditek, mint fiakkal bánik veletek az Isten, mert milyen fiú *az*, akit nem nevel édesapa? Ha pedig nevelés nélkül vagytok (aminek részesévé vált mindenki), akkor házasságon kívüli paráznaságból származók vagytok, nem fiak.

Továbbá, a mi hústestünknek nevelő apáival rendelkezünk és megbecsültük őket: nem sokkal inkább kellene magunkat alárendelnünk a szellemek Édesapjának? És *egy magasabbrendű értelmes életet* fogunk élni! Mert ők néhány napig neveltek, aszerint, *ami jónak* látszott nekik, Ő pedig hasznunkra, az Ő szentségében *való* részesedésünkre. Minden nevelés pedig a jelenvalóságra nézve ugyan nem látszik annak, *hogy* örömből lenne, hanem szomorúságból, később viszont *az* igazságosságnak békés gyümölcsével fizet azoknak, *akik* ez által *már* meg lettek edzve.

Ennek alapján a leeresztett kezeket és a rogyasztott térdeket egyenesítsétek fel, és egyenes járatot csináljatok a ti lábaitoknak, hogy *az*, *ami* sánta, el ne forduljon, hanem inkább meggyógyuljon! Békességre törekedjete mindenkivel, és a megszentelődésre (ami nélkül senki *sem* fogja meglátni az Urat), *miközben* vigyáztok, nehogy bárki *is* az Isten kegyelmének híjával maradó *legyen*; nehogy a keserűségnek bármi felnövő gyökere megzavarhasson, és ezáltal sokak beszenyeneződjenek; nehogy bárki *is* parázna vagy közönséges *legyen*, mint Ézsau, aki egyetlen evésért cserébe eladta az ő elsőszülöttségi jogait, mert tudjátok, hogy azután is, *amikor* örökölni akarta az áldást, el lett utasítva – mert bűnbánat helyét nem találta –, jöllehet könnyekkel kereste az *áldást*.

Mert *ti* nem megtapintható hegyhez járultatok, sem égő tűzhöz, sem feketeséghez, sem sötétséghez, sem szélvészhez, sem trombita zajához, sem *Irányadó* kijelentések hangjához amely hangot *miután* hallották, kerülték, *nehogy* adassék őhözájuk Kinyilatkoztatás; mert nem tudták elhordozni az utasítást: „Ha vadállat is érne a hegyhez, meg lesz kövezve, vagy nyíllal lesz lelőve”; és olyan félelmetes volt a látvány, *hogy* Mózes *így* szólt: „Nagy félelemben vagyok és rettegésben”. Hanem Cion hegyéhez járultatok, és *az* élő Isten városához, *a* mennyei Jeruzsálemhez, és angyalok tízezreihez, a mennyekben nyilván tartásba vett elsőszülöttek ünnepi gyűléséhez és kihívott közösségéhez, mindenki bíró-Istenéhez és a *végcélba érkezett* tökéletessé tett igazságosak szellemeihez, és a *frissen* új *végrendeleti* szövetség közvetítőjéhez: Jézushoz, és az Ábelnél jobbakat beszélő meghintés véréhez.

Meglássátok, nem kerülhetitek el a beszélőt. Mert ha amazok nem menekültek meg, *akik* azt kerülték el, *aki* a földön adott isteni üzenetet, sokkal kevésbé mi, akik attól fordulunk el, *aki* a mennyből; kinek hangja megrengette a földet akkor, most pedig *már* megígérte, *ahogy* *leszögezve* mondta: „Még egyszer én meg-

rengetem” nem csak „a földet”, hanem „a mennyet” is. A „még egyszer” pedig nyilvánvalóvá teszi a megrendülőknak a megváltozását, mint megalkotottakét: hogy megmaradhasanak a meg nem rendülők.

Ennek alapján *mi, a megrendíthetetlen királyságot átvevők*, rendelkezhetünk kegyelemmel, ami által szolgálhatunk Istennek tetszően tisztességesen és istenfélelemmel. Mert a mi Istenünk is egy emésztő tűz.

A testvérszeretet⁹ maradjon meg! Az *idegeneket befogadó* vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ez által némelyek észrevétlenül angyalokat láttak vendégül. Emlékezzetek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a rossz bánásmódot elviselőkről, mint magatok is testben levők!

Értékes a házasság mindenben, és az ágy szennyezetlen, a paráznákat pedig és a házasságtörőket meg fogja ítélni az Isten.

Pénzszeretet nélküli az életmód, *miközben* elégedettek vagytok a jelenlevő *dolgokkal*, mert Ő megmondta: „Semmiképpen nem foglak elengedni téged, sem semmiképpen nem foglak elhagyni téged.”¹⁰ Úgyhogy mi bátran mondjuk: „Az Úr számomra segítő, és nem fogok megijedni, mit fog tenni velem ember.”

Emlékezzetek meg a ti előjáróitokról, akik szólták nektek az Isten Kinyilatkoztatását, akiknek *miközben* nézitek az életvitelük kimenetelét, utánozzátok a *hitüket*.

A Messiás Jézus tegnap és ma ugyanaz, az örökkévalóságra *nézve* is: különféle és idegen tanításoktól ne sodródjatok ide-oda, mert *az a helyes, hogy* kegyelemmel erősödik meg a szív, nem eledelekkel, amelyekben *semmi* hasznuk nem volt az *egykor azok* körül járkálóknak. Rendelkezünk oltárral, ahonnan enni *szuverén* joggal nem rendelkeznek a sátonak szolgálók, mert amely állatoknak a vérét beviszik a bűnre *tekintettel* a szentélybe a főpap által, azoknak a testeiket megégetik a táboron kívül. Ennek alapján Jézus is, hogy megszentelhesse az ő saját vére által a népet, a kapun kívül szenvedett, azért most kimehetünk őhozzá a táboron kívülre, *miközben* hordozzuk az ő korholását. Mert nem rendelkezünk itt maradandó várossal, hanem az elkészülőben levőt keressük. Tehát őáltala felajánlhatjuk *a* dicséret áldozatát folyamatosan az Istennek, vagyis az ő nevét *egyvetértően és nyíltan megvallva* elismerő ajkak gyümölcsét.

9 *Testvérszeretet*: a görög *φιλαδελφία* (e.: „filadelfia”) szerepel itt, mely csak egy betűben tér el a Lelepleződés könyvében szereplő kisázsiai városnévtől, Filadelfeiatól (gör.: *Φιλαδέλφεια*), ahová az Úr küldött egy írott üzenetet János által az ottani kihívott közösséghez.

10 *Semmiképpen nem... sem semmiképpen nem...*: az eredetiben szereplő nyomatékos ötszörös tagadást visszaadjuk ebben a fordításban.

A jótékonykodásról pedig és a közösködésről meg ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatok kedvesek az Istennek.

Engedékenyen bízzatok a ti elöljáróitokban és fogadjatok szót, mert ők öröködnék éberén a ti lelkeitek felett, mint majd számot adók, hogy örömmel tehesék ezt és ne sóhajtozva, mert ez nektek előnytelen.

Imádkozzatok értünk, mert bízunk *abban*, hogy helyes lelkiismerettel rendelkezünk, *ahogy* mindenben helyesen akarunk forgolódni. Még inkább pedig *arra* intelek bátorítva, *hogy* ezt tegyétek, hogy gyorsabban rendbe jöhessenek a számotokra!

A békességnek Istene pedig, aki előhozta a halottak közül a juhoknak az örök *végrendeleti* szövetség vérében nagy juhászát, a mi Urunkat, Jézust, készítsen el titeket minden jó dologban az ő akaratának megtevésére, *miközben* megteszi bennetek *mindazt*, ami őelőtte kedves a Messiás Jézus által, akinek *kijár* a dicsőség örökkön örökké, Ámen!

Bátorítva intelek pedig titeket, testvérek, viseljétek el a bátorító intés Kinyilatkoztatását, mert röviden is írtam *ezt a* levelet nektek! Tudjátok meg, *hogy* Timótheus testvér szabadon lett bocsátva, akivel, ha gyorsabban megjönne, meg foglak *látogatni* titeket.

Üdvözljétek a ti elöljáróitokat mind és a szenteket mind! Üdvözlnek titeket az itáliaiak.

A kegyelem mindnyájatokkal! Ámen!